

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/151/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6413202144
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6413202144.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska č. 5, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska č. 5, IČO: 36 613 843, proti odporcovi F. K., narodenému XX. XX. XXXX, bytom X. XX/XX, I., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu HLAS SPOTREBITEĽA, občianske združenie so sídlom Zvolen, J. Bánika 2009/2, IČO: 42 305 675, o zaplatenie 313,67 € s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 5C/151/2013-34 zo dňa 23. 10. 2013, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd pripustil vstup vedľajšieho účastníka na strane odporcu HLAS SPOTREBITEĽA, občianske združenie.

V odôvodnení okresný súd uviedol, že po oboznámení sa so stanovami združenia zistil, že hlavnou činnosťou tohto združenia je, okrem iných, zastupovanie spotrebiteľov a ich podpora formou vedľajšieho účastníctva v konaní pred súdmi. V danej veci preto vedľajší účastník na strane odporcu preukázal splnenie podmienky na vstup do konania, teda, že predmetom jeho činnosti je ochrana práv spotrebiteľov. Keďže vedľajší účastník má zo zákona právo na vstup do konania, pričom nie je nikde uvedené, že by vedľajší účastník nemohol vstúpiť do skráteného konania, považoval jeho vstup za súladný so zákonom a naplnenie jeho zákonného práva, preto jeho vstup do konania pripustil.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej 15 dňovej lehote (§ 204 ods. 1, veta prvá, O. s. p.), odvolanie navrhovateľ, ktorý zastáva názor, že v konaní o vydanie platobného rozkazu, teda v tzv. skrátenom rozkaznom konaní je vedľajšie účastníctvo z povahy veci vylúčené, pričom poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 207/2011 a viaceré rozhodnutia krajských súdov Slovenskej republiky. Namietal aj skutočnosť, že vedľajší účastník - združenie sa dostáva k údajom o prebiehajúcich súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, čím sú združeniu sprístupnené veľmi citlivé osobné údaje týkajúce sa účastníka konania, ktoré združenie získava len na základe jeho vstupu bez ohľadu na stanovisko osoby, ku ktorej sa osobné údaje vzťahujú. Týmto konaním vedľajšieho účastníka dochádza k porušovaniu práv zakotvených v čl. 19 ods. 2 a 3 Ústavy SR. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnuté uznesenie tak, že vstup združenia ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu do súdneho konania nepripúšťa.

Vedľajší účastník na strane odporcu k odvolaniu navrhovateľa v písomnom vyjadrení uviedol, že novela Občianskeho súdneho poriadku ustanovená zákonom č. 384/2008 Z. z. zaviedla kategóriu vedľajších

účastníkov na základe zákonného splnomocnenia, kde legitimácia pre vstup vedľajšieho účastníka do konania vyplýva priamo zo zákona. Spotrebiteľské združenie HLAS SPOTREBITEĽA má právny záujem na ochrane práv spotrebiteľa (odporcu), keď súčasne preukázal, že bol konštituovaný a vznikol v súlade so zákonom, a to dňom registrácie stanov Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky k 20. 02. 2013. Zo stanov tohto združenia je zrejmé, že primárnym cieľom činnosti občianskeho združenia je ochrana práv spotrebiteľov a ich individuálnych záujmov.

K námietke navrhovateľa, že spotrebiteľské združenie svojim vstupom získava informácie o osobných údajoch spotrebiteľa uviedol, že má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, a teda aj právo na doručovanie všetkých písomností v rámci konania, právo oboznamovať sa so všetkými dokladmi, ktoré sú súčasťou súdneho spisu. Navyiac vedľajší účastník k informáciám nepožadoval sprístupniť aj osobné údaje o konaniach vo vzťahu k odporcovi, ale len informácie anonymizované, resp. informáciu, ktorá nie je osobným údajom v tom zmysle, že nepredstavuje charakteristiku, ktorá by zakladala sociálnu a inú identitu účastníka konania, ktorú by bolo možné spojiť s konkrétnou fyzickou osobou.

K argumentácii navrhovateľa o neprípustnosti vedľajšieho účastníka v rozkaznom konaní uviedol, že predmetné konanie nemá charakter skráteného konania, preto navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., napadnuté uznesenie ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Z dôvodov napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd pripustil vedľajšie účastníctvo HLAS SPOTREBITEĽA, občianske združenie na strane odporcu, nakoľko vstup tejto právnickej osoby zriadenej na ochranu spotrebiteľov predpokladá a zakotvuje samotný zákon, a so vstupom takýchto osôb do konaní na ochranu spotrebiteľov počítal i zákonodarca. S uvedeným právnym záverom okresného súdu sa v celom rozsahu odvolací súd stotožňuje.

Z obsahu spisu vyplýva, že konanie vo veci vyvolal navrhovateľ, ktorý podal návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 313,67 € s príslušenstvom. Navrhovateľ sa vyššie uvedenej sumy domáha na základe zmluvy o pôžičke uzavretej medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom ako spotrebiteľom, predmetom ktorej je financovanie pôžičky na tovar vo výške 421,23 €, a ktorú pôžičku sa odporca zaviazal vrátiť navrhovateľovi v splátkach po 19,67 € mesačne pri počte splátok 23. Odvolací súd len poznamenáva, že predmetná zmluva o pôžičke nie je datovaná, preto bude nevyhnutné na základe ďalšieho konania pripojiť originál tejto zmluvy. Z obsahu spisu je teda zrejmé, že ide o zmluvu spotrebiteľskú, kde odporca vystupuje ako spotrebiteľ a právny predchodca navrhovateľa ako dodávateľ. HLAS SPOTREBITEĽA, občianske združenie prostredníctvom svojho právneho zástupcu oznámilo vstup do tohto konania podaním zo dňa 09. 09. 2013, keď spolu s oznámením o vstupe do konania na podporu odporcu požiadalo o doručenie návrhu na začatie konania vrátane všetkých jeho príloh, ako aj podaní účastníkov vo veci samej, prípadne i rozhodnutí okresného súdu.

Odvolací súd taktiež konštatuje, že vstup vedľajšieho účastníka do konania a oprávnenie na tento vstup mu vyplýva priamo z Občianskeho súdneho poriadku, a to z ust. § 93 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého ustanovenia ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Osobitným predpisom mal zákonodarca namysliť najmä zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Úprava má za cieľ umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby najmä združenia a súvisí aj s transpozíciou rôznych smerníc určených na ochranu spotrebiteľa, osôb, vo vzťahu ku ktorým bola porušená zásada rovnakého zaobchádzania a podobne. Cieľom navrhovanej úpravy je rozšíriť ochranu práv na prípady, na ochrane ktorých existuje dôležitý verejný záujem, avšak v ktorých by bolo veľmi problematické zo strany subjektov - ktoré majú vzhľadom na svoje zameranie alebo predmet činnosti záujem na ochrane tohto verejného záujmu - vstupovať do konania ako vedľajší účastníci. V praxi ide hlavne o združenie na ochranu spotrebiteľov.

Znenie tohto ustanovenia upravuje spôsob, akým vedľajší účastník vstúpi do konania, resp., akým získa procesné postavenie vedľajšieho účastníka. V tomto prípade sa vedľajší účastník stáva nositeľom jeho procesných práv a povinností dorúčením jeho oznámenia súdu, že vstupuje do konania ako vedľajší

účastník, resp. doručením jeho oznámenia, že na výzvu niektorého z účastníkov do konania vstupuje. Zo žiadneho z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva, že by vedľajší účastník mohol vstúpiť do konania len v určitej fáze sporového konania, resp., že by výslovne nemohol vstúpiť do konania v čase do vydania platobného rozkazu. Uvedené je konštatované aj v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 234/2004.

Naviac platobný rozkaz možno vydať len ak právo navrhovateľa na zaplatenie peňažnej sumy vyplýva zo skutočností uvedených navrhovateľom. Pokiaľ by však uvedené právo bolo spochybnené, a to konkrétne vyjadrením vedľajšieho účastníka k návrhu na začatie konania zvlášť ak namieta, že obsahom spotrebiteľskej zmluvy sú neprijateľné zmluvné podmienky (§ 172 ods. 9 O. s. p.), platobný rozkaz následne vydať nemožno a súd nariadi pojednávanie (§ 172 ods. 3 O. s. p.). Opačným výkladom by potom zanikol účel vedľajšieho účastníctva v prípade združenia založeného na ochranu práv spotrebiteľa, teda právnickej osoby založenej podľa zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

Či sa jedná o konanie sporové alebo nespоровé nedeterminuje to, či je odporca v konaní pasívny, alebo sa aktívne bráni a ani to, či sa jedná o konanie skrátene alebo nie. Len z pasivity odporcu totiž nemožno vyvodíť, že s nárokom súhlasí a už vôbec nie to, že z tohto dôvodu ide o konanie nespоровé.

Účelom rozkazného konania je rýchle a hospodárne vybavenie veci pri splnení podmienok stanovených v § 172 ods. 1 O. s. p. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v niektorých prípadoch zabezpečuje aj zákon prostredníctvom inštitútov procesného práva a v konaní podľa Občianskeho súdneho poriadku k nim patrí aj platobný rozkaz (§ § 172-174) a vydanie rozsudku pre zmeškanie (§ 153b), ktorú skutočnosť konštatuje aj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 83/1999. Je zrejmé, že v prejednávanej veci je predmetom sporu zaplatenie sumy (pohľadávky). I keď Občiansky súdny poriadok v ust. § 172 O. s. p. pripúšťa možnosť rozhodnúť o takejto veci v skrátanom konaní za predpokladu splnenia podmienok v ňom ustanovených, nie je možné konštatovať, že konanie pred vydaním platobného rozkazu je konaním nespоровým. Sporové konanie začína podaním návrhu vo veci samej a tým je aj návrh na vydanie platobného rozkazu. Vzhľadom na tieto skutočnosti je preto nutné konštatovať, že vedľajší účastník môže vstúpiť do sporového konania kedykoľvek aj v rozkaznom konaní do vydania platobného rozkazu.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 188/2012 zo dňa 05. 02. 2013, ktorého nosnou ideou je, že vedľajší účastník - právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, nemôže do konania vstúpiť proti vôli hlavného účastníka, ktorého chce vedľajší účastník podporovať a hlavný účastník musí s úkonmi vedľajšieho účastníka vždy vysloviť súhlas. Z obsahu spisu však žiadnym spôsobom nevyplýva, že by spotrebiteľ so vstupom vedľajšieho účastníka nesúhlasil, prípadne, že by jeho vstup bol spotrebiteľovi nanútený. Je nevyhnutné rozlišovať dva typy vedľajšieho účastníctva, a v prípade, ak zo zákona vstúpila do určitého konania právnická osoba, činnosť ktorej je zameraná na ochranu práv spotrebiteľa, potom na vstup alebo zotrvanie v konaní, prípadne na možnosť uskutočňovať právne úkony v takomto konaní, tomuto typu vedľajšieho účastníka nemožno klásť žiadne ďalšie podmienky okrem tých, ktoré sú stanovené v § 93 ods. 4 druhá a tretia veta O. s. p. Iba uvedený výklad totiž dôsledne zodpovedá tomu, že všeobecné súdy sú povinné vykladať a používať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov. Pokiaľ je potom účelom ustanovenia § 93 ods. 2 v spojení s § 93 ods. 4 O. s. p. zvýšiť ochranu určitých subjektov prostredníctvom právnických osôb, ktorých predmetom činnosti je práve ochrana záujmov týchto subjektov, nemožno mať pochybnosti o tom, že je v súlade s uvedeným účelom právnej úpravy uvedeným právnickým osobám zabezpečiť účinné právne prostriedky ochrany, ktoré by mohli v prospech chránených subjektov využiť, a to aj v skrátanom konaní.

V konaní bolo ďalej zistené, že sám odporca voči vydanému platobnému rozkazu podal v zákonom stanovenej lehote odpor, na základe ktorého bol platobný rozkaz zrušený a vec bola prevedená do registra „C“, teda zo zákona došlo k zrušeniu platobného rozkazu a súd pokračuje v konaní. Z obsahu spisu nevyplýva, že by vedľajší účastník v konaní vystupoval proti vôli hlavného účastníka (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 188/2012). Odvolací súd preto uzatvára, že vedľajší účastník môže vstúpiť do sporového konania kedykoľvek aj v rozkaznom konaní do vydania platobného rozkazu,

pretože v tomto konaní ide taktiež o konanie sporové a pokiaľ sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy ako je tomu v tomto prípade a odporcom je spotrebiteľ je dôvodné, aby na ochranu spotrebiteľa sa k návrhu na vydanie platobného rozkazu vyjadril i vedľajší účastník, ktorý vystupuje v konaní na ochranu spotrebiteľa, ak má za to, že právo na zaplatenie peňažnej sumy sa uplatňuje zo zmluvy, ktorá obsahuje neprijateľné podmienky. Ochrana práv spotrebiteľa podľa osobitného predpisu spočíva práve v tom, že aj keď vo veci neznalý rezignovaný spotrebiteľ nevznáša pred vydaním platobného rozkazu námietky (že si navrhovateľ uplatňuje nárok, resp. právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy, a to na základe zmluvy, ktorá obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky), potom práve vedľajší účastník chráni jeho práva a v prípade, ak návrhom na vydanie platobného rozkazu dochádza k uplatňovaniu práva na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, poskytne ochranu i tým, že v dôsledku tohto vyjadrenia v zmysle § 172 ods. 9 O. s. p. takýto platobný rozkaz súd nevydá. Vylúčenie vedľajšieho účastníka z tejto činnosti je vo svojej podstate popretím zmyslu a práva Európskej únie voči spotrebiteľom, preto odvolací súd sa nemôže stotožniť s argumentáciou navrhovateľa. Aj z tohto dôvodu odvolací súd zastáva názor, že účinky vzniku vedľajšieho účastníctva nastávajú už vtedy ak vstúpi vedľajší účastník do konania pred vydaním platobného rozkazu a vo svojom vyjadrení poukáže na všetky procesné prostriedky na obranu odporcu - spotrebiteľa. Je neodôvodnený postup prvostupňových súdov, ak by nerešpektovali ust. § 172 ods. 9 O. s. p. a bez skúmania podmienok tam uvedených vydajú platobný rozkaz. V prejednávanom prípade však k takémuto vydaniu platobného rozkazu vzhľadom na odporcom podaný odpor ani nedošlo.

Ak navrhovateľ v odvolaní namietal, že svojvoľným vstupom vedľajšieho účastníka do konania sú mu poskytované citlivé osobné údaje hlavných účastníkov konania k uvedenému odvolací súd uvádza, že ani táto námietka navrhovateľa neobstojí. Uvedenému môže zabrániť hlavný účastník svojím nesúhlasom či námietkou, avšak v tomto konaní takéto námietky zo strany odporcu vznesené neboli. Odvolací súd v danom tvrdení vidí účelové tvrdenie zo strany navrhovateľa v snahe narušiť rovnosť zbraní v konaní a oslabiť postavenie odporcu a vylúčiť z konania subjekt, ktorý na jeho ochranu vystupuje v súlade so zákonom, pričom samotný odporca takéto porušenie nenamieta, ani sa nijakým spôsobom nedomáha ochrany svojich ústavných práv voči subjektu, ktorý na jeho ochranu vystupuje. V tomto smere odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 29. 01. 2014 sp. zn. PL ÚS 1/2014-9, v ktorom rozhodnutí Ústavný súd SR rozhodol o návrhu Okresného súdu Brezno, na ktorý poukazoval aj navrhovateľ v odvolaní. Ústavný súd rozhodol tak, že jeho návrh (Okresného súdu Brezno) odmietol, pričom okrem iného konštatoval, že „nemožno sa stotožniť ani s argumentáciou navrhovateľa, že zo strany právnických osôb, ktorých predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, dochádza k získavaniu osobných údajov v rozpore s § 7 ods. 1 Zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov“. Navrhovateľ totiž opomenul zohľadniť súvislosť s ďalšími ustanoveniami predchádzajúceho Zákona o ochrane osobných údajov, napr. § 7 ods. 4 písm. f) a g), ako aj platného Zákona o ochrane osobných údajov, napr. § 9 ods. 1 a § 10 ods. 3 písm. f) a g), ktoré umožňujú, aby právnické osoby, ktorých predmetom je ochrana práv spotrebiteľov podľa osobitného predpisu, spracúvali aj bez súhlasu osobné údaje získané zo súdmi doručených návrhov na začatie konania, pokiaľ sú tieto návrhy nevyhnutné na ochranu práv a právom chránených záujmov spotrebiteľov. V tejto súvislosti preto aj ústavný súd konštatoval, že Ústava SR v čl. 19 ods. 2 a 3 nezaručuje absolútnu ochranu pred zasahovaním do súkromného a rodinného života, resp. pred každým zhromažďovaním, zverejňovaním, alebo iným zneužívaním údajov o dotknutej osobe, priznáva len ochranu pred neoprávneným zasahovaním do týchto ústavou chránených záujmov. Ako už bolo uvedené obmedzenie základného práva musí sledovať legitímny cieľ, ktorý obstojí s ohľadom na ústavne určený obsah dotknutého základného práva. S prihliadnutím na uvedené považoval ústavný súd za odôvodnenú existenciu verejného záujmu na rozšírení okruhu subjektov, ktoré sa môžu stať vedľajšími účastníkmi súdneho konania aj o právnické osoby, ktorých predmetom je ochrana práv podľa osobitného predpisu, ktoré sami o sebe nemajú právny záujem na výsledku konania, svoju činnosť však vykonávajú v záujme ochrany práv niektorého z účastníkov konania alebo tretích osôb (napr. spotrebiteľov), ktorí sa pri ochrane svojich práv nachádzajú oproti druhej strane sporu spravidla v nevýhodnejšom postavení. Skutočnosť, že sa tieto právnické osoby v súvislosti so svojím vstupom do konania z doručených rovnopisov návrhov na začatie konania oboznámia s podstatnými okolnosťami prípadov, vrátane osobných údajov účastníkov konania, ktorých rozsah je stanovený § 79 ods. 1 O. s. p., nepredstavuje podľa ústavného súdu neospravedliteľný zásah do základného práva na súkromie podľa čl. 19 ods. 2 a 3 Ústavy SR, ale práve naopak, „sleduje legitímny cieľ“.

Keďže navrhovateľ podal námietku proti vstupu vedľajšieho účastníka, založil tým dôvod na rozhodovanie podľa § 93 ods. 3 O. s. p. a pokiaľ okresný súd vstup vedľajšieho účastníka do konania pripustil, rozhodol vecne správne.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto odvolací súd považoval rozhodnutie prvostupňového súdu za vecne správne a potvrdil ho.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v odvolacom konaní. Pokiaľ si navrhovateľ, ako neúspešný účastník odvolacieho konania uplatnil trovy odvolacieho konania, tieto mu odvolací súd nepriznal. Trovy odvolacieho konania si uplatnil i úspešný účastník konania, a to vedľajší účastník na strane odporcu. Napriek tomu, že v odvolacom konaní bol vedľajší účastník na strane odporcu úspešný, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko uvedené trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby, a to vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa, nepovažoval za trovy konania vynaložené účelne. Z obsahu spisu je zrejmé, že odvolanie navrhovateľa bolo vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu riadne doručené. Jeho písomné vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti, či právne závery, z ktorých by okresný súd pri rozhodovaní nevychádzal. Uvedený úkon nebol nevyhnutný pre úspech vo veci, teda neboli poskytnuté také právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť, keď uvedené vynaložené trovy právneho zastúpenia v súvislosti s písomne podaným vyjadrením k odvolaniu neboli odvolacím súdom považované za účelné, odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu napriek tomu, že bol v odvolacom konaní úspešný, nepriznal.

Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.